

„Prin rugăciune și credință spre cinstea altarelor; să ne rugăm pentru beatificarea episcopilor greco-catolici, morți în faimă de martiri sub regimul comunist

HABEMUS PĀPAM!

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Revistă de spiritualitate și de cultură creștină a Societății
„EPISCOP DR. IOAN SUCIU”
Anul XX Nr. 4 (225) aprilie 2013

Postul Paștelui

„Postul Paștelui este timpul de pregătire și de reconciliere cu Dumnezeu, a Acelui Dumnezeu făcut om, pe a cărui Înviere se fundamentează întreaga existență a creștinului”.

În *„Mesajul Papei Benedict al XVI-lea pentru Postul Mare”* găsim itinerariul de convertire în Postul Paștelui. Papa ne spune că fără lumina credinței, *„întregul univers sfârșește într-un mormânt fără viitor, fără speranță”*, cu toate că omul a fost creat de Dumnezeu pentru înviere și viață. În comuniunea cu Cristos, vom depăși hotarul morții dacă aici, pe pământ, vom lucra pentru Împărăția lui Dumnezeu în sufletul nostru, în sufletele celor apropiați și în lume.

Mai este necesar, ne spune Sfântul Părinte, să ne eliberăm de greutatea celor materiale, *„de o legătură egoistă cu cele lumești care ne sărăcește și ne împiedică să fim disponibili și deschiși față de Dumnezeu și față de aproapele”*. E necesar să ne formăm capacitatea *„de a depăși egoismul pentru a trăi într-o logică a dăruirii și a iubirii”*. A ști că lângă *„eu”* este și *„noi”*, ca să putem *„recunoaște pe Dumnezeu în chipurile atâtor frați ai noștri”* și să trăim iubirea pentru Dumnezeu și semenul nostru.

La intrarea în Postul Paștelui, *„două sunt gândurile care trebuie să ne stăpânească: convertirea și iertarea*, ne spunea în Predicile sale Pr. I. Erdeli. *Iertarea* o dăruim doar atunci când suntem conștienți că noi, oamenii, suntem frați, fiind cu toții fiii lui Dumnezeu. Problema iertării e o îndatorire de creștin, adevărat, uneori, foarte grea, chiar la limita puterilor noastre, mai ales când cel ce trebuie iertat e chiar persecutorul nostru. În cartea sa *„Iertarea”*, Vladimir Jankelevitch, afirmă, având în vedere omul, că *„se prea poate că o iertare total străină de orice gând ascuns să nu fi fost acordată niciodată pe pământ”*. Și, totuși, creștinește rămâne o îndatorire. Practicând *„iertarea”*, ne ridicăm din ordinea obișnuită a vieții, la ordinea supranaturală.

Convertirea este dinamismul inimii căite *„mișcată de harul divin pentru a răspunde la iubirea milostivă a lui Dumnezeu. Implică durerea și repulsia pentru păcatele comise, propunerea fermă de a nu mai păcătuți în viitor și încrederea în ajutorul lui Dumnezeu”* („Catehismul Bisericii Catolice” – Compendiu -, Ed. presa Bună, Iași, 2006, p.94). În timpul Postului, convertirea se exprimă în forme diferite, dar mai ales *prin post, rugăciune și pomană*.

Și un ultim îndemn pentru acest timp: să nu uităm de cei dragi nouă care au trecut în tărâmul veșniciei, părinți, frați, surori, prieteni și binefăcători. Biserica își amintește de toți și în decursul Postului Mare, în șapte sâmbete celebrează Sf. Liturghii pentru ei. Să-i avem în gând și rugăciune și pe Episcopii noștri Martiri.

În acest timp al Postului, timpul marilor iertări, a marilor împăcări, a marilor transformări de viață, să ne pregătim pentru marea Sărbătoare a Paștelor ca să putem cânta cu toată Biserica: *„Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim într-însa”*.

CALEA DESĂVÂRȘIRII

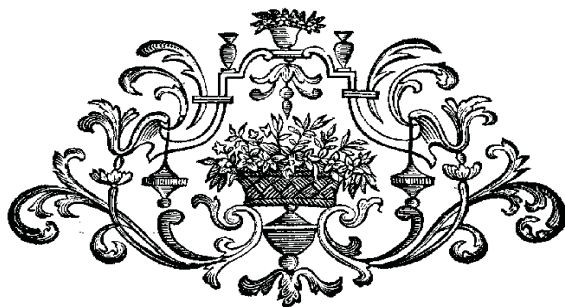
Despre rugăciune

Când suntem în Postul Paștelor, suntem întrebați de ce mijloace ne folosim pentru a renaște în Isus Cristos, pentru a muri și a învia cu El, pentru a primi Spiritul Sfânt. Cu acest prilej ni se recomandă o sumedenie de mijloace, dar cel mai important este acela de a ne desăvârși în lucrurile obișnuite. Îndreptați-vă mereu de greșelile ce le faceți zilnic, străduiți-vă să vă faceți lucrurile zilnic tot mai bine. Țineți-vă tare de aceasta. Faceți-le bine pentru Dumnezeu și simțiți-vă mereu în prezența Lui.

Părintele spiritual

din Alfonso Rodriquez, SJ

“Calea Desăvârșirii Creștine”, vol. I,
Oradea 1933

SUMAR

Editorial.....	2	Habemus Papam! Francisc!.....	12
Ochii Vinerii Mari.....	4	Demnitatea persoanei umane.....	15
“Amator Juventutis”.....		Decide-te pentru Dumnezeu.....	18
Episcopul Martir Ioan Suciu.....	5		
În grădina Ghetsimani.....	9		
Pagini bilingve.....	10		

Ochii Vinerii Mari

Cât de luminoasă trebuie să fie *Fața ta Sfântă*, privirea Ta dumnezeiască, pe Muntele Taborului. Cerul se așternuse pe ea, Dumnezeu se făcu văzut în *Fața Ta* de culoarea perlei în scaldă de raze, în sărut de cherubimi. Dacă undeva pe pământ putea să fie fericire, aceea trebuia căutată în privirea Feței Tale Sfinte.

„Doamne, bine ne este nouă aci!” Așa glăsui Ucenicul la vederea Feței Tale.

Privirea Ta Sfântă, mai adâncă decât abisurile, e pătrunzătoare cât atotștiința lui Dumnezeu. Ai privit pe Simon Petru, ai răscolit măruntaiele inimii lui, i-ai pus în față nelegiuirea și i-ai deschis izvorul lacrimilor căinței lui să-și îneco în plâns lepădarea. Privirea ta a stors lacrimi în care s-au înecat cele mai grele păcate. E sfânt glasul Tău ce preschimbă pâinea și vinul în scump Trupul și Sângele Tău. E tot așa de sfântă privirea Ta care schimbă un biet suflet pierdut, în Tine însuși. Așa făcu Privirea Ta cu Simon Petru.

Ah! Și cum va fi Privirea Ta peste cei ce se osândesc! **„Vai nouă celor osândiți, vai, căci ce este mai dureros, mai aspru, va să vină. În ziua din urmă, Isus, ca un judecător, atotputernic, va judeca oamenii, va judeca îngerii pierduți. Ah! Dacă nu ar trebui să apărem în fața acestui tribunal! E teribil, dar trebuie, Isus pe care îl uram ne silește. Oh! Zi împăimântătoare, zi de tortură. Isus,**

Omul-Dumnezeu, Dreptul Judecător, va fixa asupra noastră Privirea-I grea de mânie! Cine va putea îndura această privire? Vai! Vai!...” Așa rosti diavolul prin gura unui îndrăcit.

Isuse, Dumnezeule, și Fața Ta Sfântă au palmuit-o, scuipară pe Fața Ta a cărei Privire este un tribunal îngrozitor pentru păcătoși, pe Fața Ta, Tabor al celor dreți.

Și scuipă mereu oamenii pe Fața Ta. Cuvintele noastre murdare, înjurăturile rostite cu buze ce Te-au sărutat, minciunile, clevetirile, toate se adună pe Fața Ta Sfântă, din care facem cimitir al grăirilor noastre păcătoase.

Maidan pe care oamenii azvârle resturi, iată ce-am făcut din Fața Ta. Cloacă o vor păcătoșii, așa o agrăiesc cu fapta lor, când azvârle pe ea balele spiritului lor rău. Și au tras la țintă în ochii Tăi, în fața Ta. Scuipatul de-acu două mii de ani, astăzi este glonte ce-Ti perforează chipul divin.

Pe stratul gros al scuipatului, prin gaura glontelui, de pe umflătura palmei ce Te-a izbit, tu ne privești cu Ochii Vinerii Mari, ca să ne cruți de Ochii Zilei din Urmă a Judecății.

Biografia noastră e fața Ta Sfântă. Tremură, suflete, la citirea acestei cărți, dar citește și te îngrozește, și te roagă din străfundul mădularelor tale: **„Isuse Cristoase, privește-mă cu ochii cu care ai privit pe Petru, cu Ochii Milei, cu Ochii Vinerii Mari”.**

Ep. Ioan SUCIU

„Amator juventutis” - Episcopul Martir Ioan Suciu -

„Orice contribuție biografică sau aprofundare a unui anumit aspect din viața de sfințenie a Episcopului Ioan Suciu este binevenită”, ne amintește P.S.S. Virgil Bercea în „Cuvânt înainte” la cartea tânărului teolog Ciprian Vestemean, „Amator juventutis” - Episcopul martir Ioan Suciu -, Ed. Surorilor Lauretane, Baia Mare, 2012.

Suntem obișnuiți să citim despre Episcopul Ioan Suciu lucrări ale vârstnicilor, ale aceluia care l-au cunoscut direct; pentru prima dată avem în față o carte despre Preasfinția Sa cu totul diferită, lucrată de un curajos „scriitor” (are publicate până acum zece cărți - versuri și proză), de vârsta aceluia care, în trecut, erau în atenția și inima Ep. I. Suciu.

Desigur, sunt mai multe motive care l-au determinat pe tânărul teolog din Blaj, C. Vestemean, să întârzie asupra documentelor și cu reportofonul în mână să străbată localitățile unde mai putea să găsească vreun vârstnic, care a avut privilegiul, ca în drumul tinereții, să-l întâlnească pe Ep. Ioan Suciu.

Înainte de toate, l-a îndemnat dorința de a pătrunde nu atât numai biografia Episcopului, cât formația spirituală, gândurile, credința trăită până la martiriu și sfințenie, de a-l

cunoaște pe preotul mereu pe urmele lui Isus Cristos, care „nu a avut altare de porfir, amvoane de cedru și fericiți drept slujitori”, cum spune Rene Chateaubriand. Pe preotul pentru care „e de ajuns o piatră în deșert pentru a-i celebra misterele, un copac pentru a-i propovădui legile și un pat de spini pentru a-i practica virtuțile”, spune același poet. Dar nu acestea au fost condițiile în care și-au îndeplinit misiunea preoții greco-catolici în timpul persecuției și după obținerea libertății? Dar Episcopul Ioan Suciu care a murit în închisoarea din Sighet?

Acesta era preotul căutat de autor, preot al lui Cristos în orice condiții, în libertate sau detenție, preotul care convinge că suntem datori „să scriem noi ultima pagină a Evangheliei” și ne ajută să o facem. Viața și opera Preasfinției Sale au devenit pentru tânărul student un model, au fost un îndemn de credință și încredere în valorile creștine și umane, de lectură și studiu, un îndemn de a scrie. Așa s-a născut dorința de a-l evoca chiar pe Preasfinția Sa, dar: „A vorbi despre viața unui om nu este deloc ușor, mai ales despre un om care a plecat la Tatăl acum mai bine de o jumătate de veac, și descrisă de un autor care a venit pe lume doar pe la jumătatea acestor ani.

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

Fiind însă blăjean, văd ca pe o datorie sfântă să aprofundez viața și calitățile acestui episcop - amator juventutis - iubitor al tineretului acestui neam", ne mărturisește autorul în „*Argument*”, cuvântul său introductiv.

În „*O viață, un portret*”, primul capitol, autorul se oprește asupra familiei și a studiilor viitorului Episcop. Este al treilea fiu din cei nouă ai preotului Vasile Suciu din Blaj, prefect al „*Tipografiei și Librăriei Seminariale*”, și al Mariei, nepoată a canonicului Ioan Coltor, vestit orator. Familia avea „*o istorie spirituală extraordinară, din care s-au ridicat oameni cu o înclinare specială spre spiritualitate, moralitate și patriotism*” (Ciprian Vestemean, „*Amator juventutis*” - Episcopul Martir Ioan Suciu -, Ed. Surorilor Lauretane, Baia Mare, 2012, p. 20). La educația religioasă dată în familie, se adaugă cea primită la Liceul „Sf. Vasile” din Blaj și la „Colegiul De Propaganda Fide” din Roma, unde își va lua și doctoratul în teologie și filozofie. Cel care a fost clasificat în tot timpul studiilor „*întâiul*” s-a format într-un mediu de elită, nu numai prin instituțiile urmate, ci și prin colegi, unii deveniți preoți-profesori la Liceul „Sf. Vasile” sau profesori universitari, cum sunt: Tit Liviu Chinezu, episcopul martir, Ioan Vultur, scriitor și traducător, Ioan Miclea, filozoful neotomist, Nicolae Mărgineanu și alții.

A fost sfințit preot în 1931, la

Roma, unde celebrează prima Sf. Liturghie în modesta Mănăstire a „*Măicuțelor Crucii*”.

Înapoiat la Blaj, este profesor de religie și italiană la Liceul „Sf. Vasile”, și la „*Liceul Comercial de Băieți*”; la „*Academia Teologică*” va preda Omiletica și Morala. Din amintirile foștilor elevi și studenți, se conturează preotul-profesor cu trăsăturile care îl definesc: crede în rolul educativ al școlii, școala confesională fiind spațiul de spiritualitate și de formare a caracterelor creștine. Bun psiholog, atrăgea și convingea; era tot timpul în mijlocul elevilor, dăruind și dăruindu-se, aducând cu sine între tineri mesajul lui Cristos, după modelul Sf. Giovanni Bosco. Pentru ei, elevii și studenții săi, scoate revistele „*Marianistul*” și „*Tinerimea Nouă*”. Predicile (era orator desăvârșit), exercițiile spirituale, conferințele, cursurile, pelerinajele la capela „*Sf. Fecioara a săracilor*”, ridicată de Părinții Asumpționiști în Pădurea Cărbunari, la vreo trei km de Blaj, activitatea permanentă în „*Reuniunea Mariană*”, operele scrise îl fac tot mai iubit și cunoscut tinerilor din întreaga Mitropolie; Biserica noastră recunoaște în el pe unul dintre cei mai mari educatori. Toate acestea vor duce mai târziu, când va deveni episcop, să fie numit Episcopul tinerilor. Chiar mai mult: „*Noi ne uitam la dânsul ca la un sfânt. Când vorbea, parcă era un sfânt coborât*

(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

printre noi”, mărturisește o fostă elevă.

În câteva pagini, autorul cuprinde și momentele esențiale din viața Părintelui I. Suciuc, de la consacrarea ca Episcop până la stingerea sa din viață în închisoarea din Sighet.

La 20 iulie, 1940, în ziua Sărbătorii Sf. Ilie, este consacrat Episcop auxiliar de Oradea, în Catedrala „Sf. Nicolae” din localitate, de către Episcopii Iuliu Hossu, Valeriu Traian Frențiu și Ioan Bălan. După Diktatul de la Viena, din august 1940, prin care Ardealul de Nord este cedat Ungariei, cum Episcopului Valeriu Traian Frențiu nu i se mai permite să rămână la Oradea, P.S.S. Ioan Suciuc va fi singur la conducerea Diecezei. În 1947, Sfântul Scaun îl numește pe P.S.S. Ioan Suciuc „Administrator Apostolic al Arhiepiscopiei de Alba Iulia și Făgăraș, dar, peste un an, Biserica Romană Unită cu Roma este scoasă în afara legii. Toți Episcopii sunt arestați în noaptea de 28 octombrie 1948 și, pentru că nu acceptă desființarea Bisericii Unite și trecerea la ortodoxie, sunt purtați prin mănăstiri-închisori ortodoxe, iar în final, pentru refuzul de a-și părăsi credința, sunt închiși în închisoarea din Sighet. Acolo s-a stins din viață Episcopul Ioan Suciuc; trupul i-a fost aruncat într-o groapă comună.

Partea a doua, **„Dascălul ideal pentru un viitor ideal**”, aduce în fața cititorului imaginea Blajului de altădată, citadelă de spiritualitate și cultură, cu individualitate

inconfundabilă. Fără să depășească numărul de 7000 de locuitori, Blajul era impunător prin școlile, preoții-profesori și elevii lui (elevii dublau numărul locuitorilor). Autorul reține câteva aspecte specifice ale orașului-lumină: în centrul localității și a vieții tuturor erau Catedrala și școlile. **„În școlile Blajului s-au cultivat valori și format caractere în spiritul credinței în adevăr. În atmosfera exigentă a acestor școli, multe generații de elevi au deprins disciplina muncii, modestia, spiritul de sacrificiu, au învățat să iubească limba și istoria neamului și să privească cu încredere viitorul**”, mărturisește profesorul Teodor Seiceanu. De fapt, întregul capitol, dar și următorul, se ridică pe mărturisirile orale sau scrise ale foștilor profesori, eleve și elevi ai Blajului: Ep. Ioan Ploscaru, Victoria Man-Nicolae, Mia Pădureanu, Zoe Duna Olivia, Elena Moldovan, Sr. Ernesta, Pr. Bernard Ștef A.A., Pr. I. Erdeli, Pr. Tertulian Langa, I. Brad, Aurel Hancu, Eugen Bălaș, Lucian Petrescu, Dumitru Mircea și alții.

În jurul Catedralei pulsează viața de credință și viața de fiecare zi. Elevii și localnicii nu puteau trece prin fața Catedralei fără să intre și să îngenuncheze în fața lui Isus Euharisticul. Se conturează Liceul „Sf. Vasile”, „Internatul Vancean”, „Academia Teologică”, „Institutul Recunoștinței”, grija Bisericii față de

(continuare în pag. 8)

(urmare din pag. 7)

elevii săraci, „credințerii”, bursele acordate și ceea ce este numai al Blajului: „țipăii” dăruiti de Mitropolie celor mai săraci elevi, pe care aceștia, în semn de recunoștință și mulțumire, îi ridicau deasupra capului dacă, în drumul lor, se întâlneau cu Mitropolitul. Acesta era Blajul spațiul de apostolat al Pr. Ioan Suciu, preotul-profesor și rectorul al Internatului Vancean.

Părintele Suciu știa că apostolatul nu se face numai prin cuvânt, ci și „**cu fapta, cu fiecare gest, inclusiv cu veșmintele preoțești**”, de aceea era văzut numai în reverendă, chiar și în excursii sau pelerinaje. Era profesorul de religie ale cărui ore erau așteptate cu nerăbdare. Aducea adevărurile de credință în sufletul elevilor, îndrepta, forma prin „**măiestria cuvintelor sale**” și prin multe exemple din literatura și cultura lumii și din viețile unor tineri ca Iustin Nicoară sau Pier Giorgio Frassati. Consecvent cu el însuși, făcea să vibreze sufletele elevilor, năștea idealuri. La ore era cu elevii, la internat de asemenea: lua masa alături de ei, le supraveghea studiul, îi ajuta să depășească dificultățile. Era cu ei în pauze, jucau împreună fotbal, țurca sau ping-pong; seara, pe rând, îi invita în camera sa, unde întârziuau povestind sub privirile lui Isus de pe o reproducere, iluminată electric, a Sfintei Lui Feței întipărită pe marama Veronicăi. Văzându-și retrospectiv viețile, foștii elevi ai P.S.S. I. Suciu îi recunosc tactul pedagogic și forța

morală cu ecou și tainică eficacitate de-a lungul zecilor de ani prin care au trecut... Si harul dat lor, acela de a-l fi avut profesor și preot. Viața multor tineri s-a schimbat datorită Preasfinției Sale, din momentul în care au înțeles sensul înalt al unei vieți „**pentru care merită să trăiești sau să mori**”.

În ultima parte, „**Un model pentru toți**”, C. VestemEAN susține și argumentează actualitatea Ep. Ioan Suciu, azi, pentru ideile sale privind rolul tineretului în Biserică și societate și modul în care aceștia pot să-l urmeze pe Cristos în viața de fiecare zi. „**A vrut să înalțe sufletele și a reușit. Până astăzi a rămas ecoul chemării sale spre eroism și va rămâne prin noi cei care-i perpetuăm ideile**”, ne asigură autorul.

În centrul acestor pagini este reproducă scrisoarea pe care Episcopul o adresează tinerilor în octombrie 1948, la începutul persecuției Bisericii noastre, scrisoare prin care le cere acestora să nu-și trădeze credința în ceasul „**Vinerii Mari**”, să se roage Inimii Neprihănite a Mariei, să se roage Sf. Rozar și să facă și pe alții să se roage. În afara de îndemnul mereu actual, îndemnul la fidelitate și rugăciune, încheierea scrisorii emoționează prin încrederea pusă în tinerii de care se simțea atât de legat: „**Iată v-am scris vouă tinerilor fiindcă sunteți tari. Bindecuvântarea mea să vă însoțească pentru ca să nu dezmințiți**

(continuare în pag. 9)

(urmare din pag. 8)

așteptarea Mântuitorului Isus și a Inimii Neprihănote a Maicii Domnului. Ioan, Episcopul sufletelor voastre”.

„Ioan Suci, o figură emblematică pentru tineri” încheie volumul. Sunt paginile în care autorul se mărturisește. Desigur, intervențiile personale sunt înscrise în întregul volum, deși ele sunt puține, ca să dea loc evocărilor celor solicitați.

Ciprian Vestemean ne reamintește că „**portretul Episcopului tinerilor**” a fost alcătuit din aducerile-amine ale celor care l-au cunoscut personal, dar fiecare l-a văzut într-o altă lumină. Și totuși, evocările reconstruiesc o imagine unitară: „**Era captivant. Strălucitor fără să te orbească; puternic, fără să te umilească; virulent, fără să te usture; incandescent, fără să te ardă; rațional, fără a fi dur sau rece; concesiv, fără a fi abdicant**” (Op.cit., p.138).

Emblemă a tineretului, o candelă nestinsă a fidelității față de Cristos și Biserica Sa, Biserica Catolică, lumină care luminează calea pe care însuși autorul o urmează, chemând și pe alții ca să i se alăture, acesta este **IOAN SUCIU, EPISCOPUL, MARTIRUL ȘI SFÂNTUL BISERICII NOASTRE.**

Otilia BĂLAȘ

În grădina Ghetsimani

Isus lupta cu soarta și nu primea paharul.
Căzut pe brânci în iarbă, se-mpotriva întruna.
Curgeau sudori de sânge pe chipu-i alb ca varul
Și-amarnica-i strigare stârnea în slăvi furtuna.

O mână ne-ndurată , ținând grozava cupă,
Se cobora-mbiindu-l și i-o ducea la gură.
Și-o sete uriașă sta sufletul să-i rupă.
Dar nu voia s-atingă infama băutură.

În apa ei verzuie jucau strelici de miere
Și sub veninul groaznic simțea că e dulceață.
Dar fălcile-ncleștându-și, cu ultima putere
Bătându-se cu moartea, uitase de viață!

Deasupra, fără tihnă, se frământau măslinii,
Păreau că vor să fugă din loc, să nu-l mai vadă.
Treceau bătăi de aripi prin vraștea grădinii
Și uliii de seară dau roate după pradă.

V. Voiculescu

PAGES BILINGUES

Association des Amis de l'Église Gréco-Catholique de Roumanie, Blaj

“C'est ce que derange qui fait vivre”

Cardinal Alexandru Todea

L'enseignement a Oradea

Comme prévu, le présence de professeurs bénévoles a Oradea, a été organisée sans interruption jusqu'à aujourd'hui. Non sans problèmes multiples de pertes ou vols de matériel, de logement pour les enseignants, de manque d'assiduité des élèves, de situations imprévues.

Cependant tous nous disent au retour qu'ils gardent un souvenir inoubliable de leur séjour et nous remercient de leur avoir donné l'occasion de faire cette expérience.

Tous les ans, les anciens sont invités à une rencontre qui eut lieu d'abord à Solesmes, puis à Fontgombault et maintenant à Paris, où, dans une atmosphère amicale et fraternelle, ceux qui le peuvent se retrouvent avec les nouveaux candidats et font part de leurs expériences. Sr. Paul-Etienne de la Congrégation St. Thomas de Villeneuve et ancienne directrice d'établissement, a repris le flambeau des mains de Jean-Claude et Janine Mahieu et a assuré héroïquement pendant 9 ans une organisation difficile, car soumise à de nombreux impondérables. Dans bien des cas les professeurs arrivants ont dû faire preuve de souplesse par rapport aux prévisions de Sr. Paul-Etienne et aux modifications des dernière minute des responsables d'Établissements. Mais aucun d'eux n'oubliera l'appartement bien en ordre et les petits plats mijotes qui les accueillis à leur arrivée, et les renseignements précieux fournis au début de leur séjour!

(a suivre)

„Ceea ce ne deranjează ne face să trăim”

Cardinal Alexandru Todea

Învățământul la Oradea

Cum s-a prevăzut, prezența profesorilor benevoli la Oradea a fost organizată fără întrerupere până astăzi. Nu fără multiple probleme, pierderea sau furtul materialelor, probleme legate de locuința profesorilor, lipsa de sârguință a elevilor și situațiile neprevăzute...

Cu toate acestea, la întoarcere, toți ne spuneau că păstrează o amintire de neuitat despre sejurul lor și ne mulțumeau că le-am dat ocazia să trăiască această experiență.

În fiecare an, cei mai vechi profesori sunt invitați la o întâlnire, care la început a avut loc la Solesmes, apoi la Fontgombault și acum la Paris, într-o atmosferă prietenească și fraternă. Cei care pot, se reîntorc cu noii candidați și le împărtășesc experiența lor. Sr. Paul-Etienne din Congregația St. Thomas de Villeneuve și fostă directoare de instituție, a reluat flacăra din mâinile lui Jean-Claude și Janine Mahieu și a asigurat cu eroism timp de nouă ani o organizare dificilă, căci era supusă numeroaselor situații imprevizibile.

De multe ori, profesorii sosiți trebuiau să facă probă de adaptare în raport cu cele spuse de Sr. Paul-Etienne, cu schimbări venite în ultimul minut din partea responsabililor instituției. Dar nici unii dintre ei nu vor uita apartamentul găsit în ordine, micile platouri calde care îi așteptau la sosire și informațiile importante care le erau date la începutul sejurului.

(va urma)

Habemus Papam! Francisc!

Au trecut abia câteva zile de când aceste cuvinte, rostite din loggia Bazilicii San Pietro de către Cardinalul Jean-Louis Tauran, în seara zilei de 13 martie, ajungeau la mulțimea adunată în Piața San Pietro și, însoțite de cântecul de bucurie al clopotelor Bazilicii și ale bisericilor, făceau ocolul lumii.

De atunci atmosfera de bucurie nu încetează.

Ca să scriem despre zilele acestea ne este încă puțin greu, ar trebui să ne ordonăm gândurile și impresiile, suntem însă prea aproape de un eveniment istoric trăit atât de intens; încercăm totuși.

Înainte de a ne înapoia la timpul de rugăciune și așteptare legat de alegerea noului Pontif, la Conclav și voturi, trebuie să amintim sentimentul de încredere al credincioșilor în tot ce privește Biserica Catolică; fiecare dintre noi știa că va urma o alegere care nu putea fi decât bună. Aceasta nu exclude tristețea trăită la vestea că Papa Benedict al XVI-lea s-a retras, nici încrederea acordată spontan noului Papă împletire de sentimente.

Milioane de catolici, dar și necredincioși au stat în fața televizoarelor și, după ce au văzut

fumul alb deasupra Capelei Sixtine, nu-și puteau desprinde privirea de la loggia Bazilicii, așteptând momentul când va fi anunțat numele noului Pontif.

Eram printre cei rămași acasă, nemișcați în fața ecranului. Preasfințitul nostru V. Bercea avea să primească bucuria și să ne-o aducă și nouă.

Număram nerăbdători minutele. Ce greu treceau! Eram numai așteptare. Surprindem mișcarea din spatele draperiilor. Deodată, loggia se luminează. Cardinalului Tauran dezvăluie numele Pontifului ales: Francisc! Cardinalul Jorge Mario Bergoglio, Arhiepiscopul de Buenos Aires. Al 266-lea Papă venea din America Latină, primul Papă din această parte de lume.

Succesorul lui Benedict al XVI-lea este sub o dublă protecție: a Sf. Ignațiu de Loyola, fiind preot iezuit,

(continuare în pag. 13)

(urmare din pag. 12)

și a Sf. Francisc de Assisi, cel care a auzit chemarea lui Isus: „Rezidește Biserica!”

În sutana albă, fără pelerina scurtă, roșie, fără etola pontificală măiestrit brodată (a avut-o doar când a binecuvântat lumea), Papa Francisc stătea în fața lumii și rostea primele cuvinte: „Buona sera!” Și imediat invitația de a ne ruga pentru ca Domnul să-l binecuvânteze pe predecesorul său, Papa Benedict al XVI-lea, și Sfânta Fecioară să-l ocrotească. Apoi a urmat îndemnul să ne rugăm unii pentru alții. Cu umilință, s-a apleacă în fața mulțimii și a cerut acesteia și tuturor să se roage ca Dumnezeu să-l binecuvânteze.

Din primele ore ale pontificatului, Papa Francisc are gesturi și cuvinte care inspiră deja stilul său personal. Serviciul de securitate a trebuit să se adapteze repede stilului acestui Papă, obișnuit, la Buenos Aires, să circule cu mijloacele de transport în comun.

Linia pontificatului său se întrezărește, este suficientă o privire în urmă, privire la preotul și Arhiepiscopul care a fost până la alegerea de Suveran Pontif.

În ultimul său discurs, Papa emerit Benedict al XVI-lea spunea Cardinalilor: **„Știu că viitorul Papă se află printre voi, ca urmare încă de acum îi promit ajutor și supunere necondiționată”.**

Acum îl aveam deja pe noul

Papă. Din loggia Bazilicii, la prima întâlnire cu credincioșii, ne vorbea, ne chema să începem un drum și să-l facem împreună: **„Noi începem un drum al fraternității, episcopi și credincioși”**, drum în care Biserica va fi întărită, rugăciunea ne va însoți. În acest drum nu vom putea evita Crucea, dar **„fără Cruce nu suntem discipolii lui Cristos”**, spunea Sfântul Părinte.

Papa Francisc **„posedă o strălucitoare formație iezuită”** și este primul Papă iezuit. Și Sf. Francisc Xaveriu, tot iezuit, a mers până la capătul lumii să-l vestească pe Cristos. Și timpurile noastre au nevoie de evanghelizare, este clar că aceasta va fi în atenția Suveranului Pontif.

În profilul său spiritual sunt evidente multe trăsături care fac să fie iubit de lume: umilința, servirea și sărăcia, care îi sunt atât de firești, au atras atenția jurnaliștilor, dar mulți dintre ei pierd din vedere că **„Papa săracilor”**, cum îl denumesc deja, și Biserica, prin sărăcie nu au în vedere numai aspectele materiale, ci și cele spirituale. Cuprinderea are dimensiuni mai largi: copiii, vârstnicii, familia, adevărata familie, nu cea între persoane de același sex.

Dar nu numai jurnaliștii pun în lumină trăsăturile deosebite ale noului Papa. Cardinalii francezi care au fost la Conclav: Philippe Barbarin de Lyon, Ving-Trois și Jean Pierre Ricard, în „Familie chretienne”, ne dau relatări foarte impresionante.

(continuare în pag. 14)

(urmare din pag. 13)

Cardinalul Ricard evocă timpul dinaintea Conclavului, timp petrecut în meditație și rugăciune, în conștiința responsabilității. Personal, mărturisește: „*aveam în față viața lui Cristos*” și îl întrebam: „*Ce vrei, Doamne, să spui?*”

În ziua a doua a Conclavului, Papa Francisc a fost ales datorită personalității sale. Decanul Cardinalilor l-a întrebat pe Cardinalul Jorge Mario Bergoglio dacă acceptă alegerea. Cardinalul a răspuns „da” și a adăugat: „sunt un păcătos”. Tot ritualul străvechi care a urmat i-a pus în lumină modestia și bunătatea. Si-a păstrat Crucea pectorală, a rămas în picioare, nu s-a așezat în tronul papal, iar la salutul Cardinalilor, a ieșit să-l îmbrățișeze pe Cardinalul Ivan Dias, care avea dificultăți de mișcare. La plecare, a preferat microbuzul Cardinalilor. Sunt deja foarte multe gesturile Papei Francisc, gesturi cu rădăcini în credință și în noblețea sufletului, gesturi uitate de lumea noastră sau considerate slăbiciuni. Nici dezaprobarea violenței de orice fel nu este potrivită lumii de azi, și Sfântul Părinte o dezaprobă. Si totuși, doar privindu-l, oamenii, chiar și aceia care nu cunosc profund credința și Biserica,

surprinz „frumusețea uitată a vieții” și a relațiilor dintre ei, descoperă o cale spre Biserică. La celebrarea Sf. Liturghii de azi, Ziua de Paște în ritul latin, atașarea mulțimii de Papa Francisc a fost uluitoare, ecranele televizoarelor nu o mai puteau cuprinde.

Bogăția spirituală pe care Biserica Catolică o aduce între noi, felul propriu prin care Papii de la Roma ne învață legea lui Cristos deschid drumul spre care Sfântul Părinte Francisc ne cheamă. Vom avea oare curajul să ne alăturăm noului Suveran Pontif?

Să încercăm să facem primul pas: rugăciunea. Mereu dubla rugăciune: pentru Papa emerit Benedict al XVI-lea, care ne-a adus până aici, și pentru Papa Francisc și pontificatul său. Rugând-o pe Sfânta Fecioară să-i ocrotească.

O. B.

DEMNIȚATEA PERSOANEI UMANE

Biserica vede în om, în fiecare om, imaginea vie a lui Dumnezeu însuși.
Compendium DSBC, 105

“Acestui om, care a primit de la Dumnezeu însuși o demnitate incomparabilă și inalienabilă, i se adresează Biserica și-i oferă prin aceasta slujirea cea mai înaltă și unică, rechemându-l în mod constant la vocația sa cea mai înaltă, pentru a fi conștient și demn de aceasta.” [1]

În principiu, demnitatea persoanei umane ar trebui să fie fundamentul întregii vieți sociale și să-i determine principiile directoare. Atât credincioșii, cât și necredincioșii sunt în general de acord că toate activitățile trebuie ordonate în jurul omului, considerat ca centru și scop al acestor activități. Această viziune asupra persoanei poate fi accesibilă oricărui om, dar în același timp este fructul rațiunii luminate de credință și revelație deoarece ”misterul omului nu se luminează cu adevărat decât prin misterul Cuvântului întrupat. [2]”

Respectul persoanei umane în unicitatea și sacralitatea sa este o valoare pe care azi o împărtășesc mulți. Însă pentru Biserică această recunoaștere se

sprijină pe mai multe motive teologice:

Omul este creat ca imagine a lui Dumnezeu,

Prin încarnarea sa, Fiul lui Dumnezeu a devenit om și a onorat condiția noastră umană,

Umanitatea întregă (și fiecare om în parte) a fost răscumpărată prin Patima, Moartea și Învierea lui Isus Cristos, care astfel ne deschide drumul sfințeniei,

Chemarea noastră are o dimensiune transcendentă, viața cu Dumnezeu.

Demnitatea inalienabilă a persoanei

Conciliul Vatican II, prin Constituția Pastorală despre ”Biserica în lumea acestor timpuri”, *Gaudium et spes* [3], subliniază în primul rând că persoana umană are o *demnitate inalienabilă* deoarece orice persoană este creată după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Această declarație are mai multe consecințe:

(continuare în pag. 16)

- Rostul omului nu poate fi înțeles cu adevărat decât în relația sa cu Dumnezeu, origina și sfârșitul vieții,

- Demnitatea omului care vine din crearea lui, este dată de către Altceineva,

- Fiind create de către Dumnezeu, după chipul și asemănarea sa, toate ființele umane se află în aceeași condiție, ceea ce permite fundamentarea demnității umane, ca valoare, dincolo de simple convenții sociale,

- Demnitatea persoanei umane nu depinde de succesele sau de capacitățile persoanei, ci de dragostea întruchipată de Dumnezeu. Implicațiile etice ale acestei declarații sunt foarte importante în dezbaterile actuale privind avortul, eutanasia, clonajul și apărarea drepturilor noilor născuți. În problemele de justiție economică și socială declarația Conciliului Vatican II pledează pentru nediscriminarea oamenilor după origine sau capacitățile individuale. Declarația cere să se țină cont de respectul datorat fiecăruia, indiferent de rezultatele sau succesele sale (persoane handicapate, defavorizate, lipsite de resurse, adăpost, etc.).

Această concepție definește un contra-program opus concepțiilor naturaliste sau psihologice despre persoană, care încearcă să stabilească inegalități în funcție de aptitudini, sau manifestarea capacităților. În Isus Cristos toate ființele umane au aceeași demnitate, indiferent de starea lor, de talentul lor, sau de capacitățile lor.

Suntem persoane cu trup aflate în relație cu mediul înconjurător

Conciliul Vatican II scoate în evidență și un alt ansamblu de considerații antropologice și anume condiția corporală a bărbatului și a femeii. Persoana umană este ”întrupată”. Iată cum lămurește acest aspect Constituția Pastorală *Gaudium et spes* [3]: **”14. Unitate de trup și suflet, omul, prin însăși condiția sa trupească, sintetizează în sine elementele lumii materiale, astfel încât acestea, prin el, își ating culmea și își înalță glasul pentru a-l lăuda în libertate pe Creator. Ca atare, nu îi este îngăduit omului să disprețuiască viața trupului, ci, dimpotrivă, este obligat să-și considere bun și vrednic de cinste trupul deoarece este creat de Dumnezeu și trebuie să învie în ziua de apoi.”** Prin urmare, corpul nu trebuie tratat ca un simplu accesoriu, sau lăcaș exterior. El trebuie tratat cu respect, recunoscându-i importanța, deoarece prin intermediul corpului nostru întreținem relații cu alte persoane și cu Dumnezeu. Corpul nostru este ”templul Spiritului”, simbolul vieții noastre interioare.

Din Învățătura Bisericii în acest domeniu, rezultă consecințe importante în domeniile bioeticii, vieții sexuale, familiei, dar și în ceea ce privește denunțarea torturii, a mutilărilor, a prostituției și în general denunțarea tuturor condițiilor de viață degradante.

Având o existență corporală, trebuie să luăm în serios limitele

(continuare în pag. 17)

și potențialul capacităților noastre biologice. De exemplu, drogurile nu respectă corpul nostru, îl degradează, îl distrug. La fel se petrec lucrurile și în relația noastră sistemică cu mediul exterior, față de care avem o mare responsabilitate morală.

În esență suntem persoane interdependente

Acest adevăr este al treilea volet al considerațiilor antropologice conținute în Constituția Apostolică *Gaudium et spes*. Într-o formulare lapidară îl găsim în cele ce urmează [3]: ”24. Dumnezeu, care poartă tuturor o grijă părintească, a voit ca toți oamenii să formeze o singură familie și să se poarte frățește între ei.” Ființa umană își află desăvârșirea în dragoste și în binomul constituit de ***a dăruii și a primi***.

Domnul Isus ”sugerează o anumită asemănare între unirea dintre persoanele divine și unirea dintre fiii lui Dumnezeu în adevăr și iubire. Această asemănare arată limpede că omul, singura făptură de pe pământ pe care Dumnezeu a voit-o pentru ea însăși, nu se poate găsi deplin pe sine decât prin dăruirea dezinteresată de sine.” Acest lucru ni-l amintește și Papa Benedict al XVI-lea în enciclica *Caritas in veritate* când spune: [4] **53**”*Una dintre cele mai profunde sărăcii pe care le poate experimenta omul este singurătatea.*” În același paragraf el continuă: ”*Creatura umană, fiind de natură spirituală, se realizează în relațiile interpersonale. Cu cât le trăiește în mod mai autentic, cu*

atât se maturizează și propria identitate personală. Omul se valorizează pe el însuși nu izolându-se, ci punându-se în relație cu ceilalți și cu Dumnezeu.”

Privit din această perspectivă, modul în care noi organizăm societatea în domeniul economic, politic sau al dreptului, influențează direct respectul demnității umane a persoanei și capacitatea indivizilor de a crește împreună într-o comunitate.

Din Învățătura Bisericii rezultă numeroase consecințe, printre care:

În domeniul economic, îndemnul de a se întreba dacă dezvoltarea economică pune în valoare, sau amenință viața pe care o ducem cu alții într-o societate,

Îndemnul ca întreaga comunitate umană să dea atenție națiunilor celor mai sărace,

Toți oamenii au dreptul să participe la viața economică a societății, au dreptul la muncă.

Papa Ioan Paul al II-lea a spus foarte clar: ”***Justiția unei societăți se măsoară prin felul în care sunt tratați cei săraci.***”

Materialul prezentat este o trecere în revistă, succintă, a ideilor principale din tema ***Demnității Persoanei Umane*** conținută în Doctrina Socială a Bisericii Catolice (DSBC). Suntem invitați cu toții să medităm cu seriozitate la Învățătura Bisericii, deoarece nu putem găsi în altă parte soluția problemelor uriașe cu care se confruntă omenirea în perioada actuală. Deși se pare că meditația nu

(continuare în pag. 18)

ne oferă **calea** de a realiza obiectivele redresării situației, dacă ne gândim ce potențial are solidaritatea, dragostea aproapelui, asumarea responsabilității în materializarea justiției sociale, vedem că oferta Învățăturii lui Cristos este completă!

Nu este nevoie... **DECÂT SĂ CREDEM!**

Ioan SORAN

Observații:

Pentru realizarea acestui text am folosit cu precădere articolul scris de Alain Thomasset. Fără acest suport, ideile mele nu s-ar fi coagulat, deoarece pentru comentarea Doctrinei Sociale a Bisericii este nevoie de o pregătire temeinică, pe care eu nu o am.

Cine dorește să se informeze temeinic despre valoarea conținutului Doctrinei trebuie să citească Enciclicele papale emise pe această temă și Constituția Pastorală *Gaudium et spes*. Numai așa se poate trece de la meditație la acțiune.

Sursele care m-au ajutat la elaborarea textului sunt:

Compendiu de doctrină socială a Bisericii (Compendiu DSBC), Editura Sapienția, Iași 2007

Alain Thomasset, *Dignite de la personne humaine*, <http://www.doctrine-sociale-catholique.fr/index.php?id=4978>

Gaudium et spes: Constituția pastorală privind Biserica în lumea contemporană. Textul în limba română se află la adresa www.magisteriu.ro, sau în documentele Conciliului Vatican II, © Editura Arhiepiscopiei Romano-Catolice București, 1990.

Caritas in veritate. Textul în limba română se află la adresa www.magisteriu.ro, sau în broșură **Autor:** Papa Benedict al XVI-lea, **Traducător:** pr. Mihai Pătrașcu, **Copyright:** Libreria Editrice Vaticana; Editura Presa Bună, **Publicarea în original:** 29.06.2009, **Etichete:** Enciclice, Papa B16

DECIDE-TE PENTRU DUMNEZEU

Decizia ne aparține nouă, de rest se îngrijește Dumnezeu

Dintre toate creaturile care există pe pământ, omul este o ființă aparte: el a fost creat după Chipul și asemănarea Creatorului, este înzestrat cu un suflet spiritual și nemuritor, cu libertate, cu inteligență și voință liberă.

Știm câte neazuri a adus și aduce păcatul în viața omului. De aceea este nevoie de o permanentă reînnoire spirituală, de convertire.

În natură ciclurile de reînnoire ale celorlalte creaturi se desfășoară automat, conform unui plan prestabilit de Dumnezeu. La om, Dumnezeu respectă libertatea sa și liberul arbitru. Să ne reînnoim spiritual, ca să fim în legătură cu Dumnezeu, în primul rând trebuie să dorim acest lucru din toată inima.

În al doilea rând trebuie să ne deschidem inima, să-L rugăm pe Dumnezeu să intervină în viața noastră, apoi să ne dăruim voința Voinței lui Dumnezeu.

Dacă ne hotărâm să stăm sub steagul lui Cristos, această decizie trebuie să fie din toată voința noastră; „**nu poți sluji la doi stăpâni**”, zice Isus.

Dacă mă hotărâsc să-mi dăruiesc viața Voinței lui Dumnezeu, El îmi va forma viața; „**Fără Mine nu puteți face nimic**”, zice Isus.

(continuare în pag. 19)

Dacă fac pasul către El, totul se schimbă: îmi deschide ochii ca să văd, inima ca să fiu îndurător, urechile, ca să-i înțeleg pe alții, mâinile, ca să-i pot ajuta pe cei care au nevoie de mine, mă va face sensibil la toate.

Atunci, îi cer în rugăciune să mă lumineze în deciziile mele. Inima dorește o viață nouă și se trezește spre dorul vieții veșnice.

Va fi precum scrie profetul Ieremia: *„Binecuvântat este omul a cărui nădejde este Domnul. Deoarece acesta va fi ca pomul sădit lângă ape, care-și întinde rădăcinile pe lângă râu și nu știe când vine arșița: frunzele lui sunt verzi, la timp de secetă nu se teme și nu încetează a rodi”* (Ier 17,8-9).

Nu te teme. Nu te îngrijora. Dar trebuie să decizi. Nu mai aștepta. Isus te cheamă și pe tine: *„Vino și urmează-mă!”* (Mc 10,21) Cum să-L urmez?

Istoria Bisericii ne arată numeroase pilde de vieți, de oameni, care s-au străduit la o viață de sfințenie și au ajuns la perfecțiunea creștinească, la o unire tot mai profundă cu Cristos.

Calea desăvârșirii trece prin Cruce. Nu există sfințenie fără renunțare, fără luptă spirituală.

Una din aceste pilde de viață este cea a sfântului **Francisc de Assisi**, care, deși fiind un tânăr bogat, a renunțat la moștenirea pământească și a răspuns, fără ezitare **„DA”** chemării lui Dumnezeu, trăindu-și viața după sfaturile evanghelice. Inițial, el nu a voit să întemeieze vreun ordin

călugăresc, ci a dorit doar o comunitate de frați, care să trăiască după modelul primilor creștini. Dar, suflul franciscan bătea puternic și numărul fraților a crescut cu repeziciune, motiv pentru care se impunea redactarea unei norme de viață, o Regulă, care să fie aprobată de Biserică. Dacă există o carismă a întemeietorului, o spiritualitate și o Regulă confirmată, apare și un nou ordin. Regula lui Francisc a apărut sub semnul ascultării față de Biserică și a fost confirmată de către Papa.

(Carisma este un har special al Spiritului Sfânt, dat unei persoane, spre binele comun al Bisericii).

Francisc de Assisi ne este un ghid în cunoașterea lui Dumnezeu. El și-a dat seama de posibilitățile limitate ale omului în cunoașterea lui Dumnezeu cel Nemărginit, de aceea L-a luat de model pe Isus. A-L iubi pe Isus Cristos înseamnă a iubi Evanghelia propovăduită de El, a trăi după sfaturile evanghelice.

Francisc a recomandat fraților să trăiască în spiritul Fericirilor expuse de Domnul Isus în predica Sa de pe Munte. (Mt 5,3-12). Afară de virtuțile umane și teologale, Francisc a recomandat fraților să se străduiască a avea următoarele virtuți: sărăcia, ascultarea, umilința, curăția.

În scurt timp, modul de viață ales de Francisc a fost urmat atât de către fecioare evlavioase în frunte cu Clara, cât și de numeroși oameni din lume,

(continuare în pag. 20)

(urmare din pag. 19)

care, fără a-și părăsi starea lor seculară, familiile și îndeletnicirile lor, au avut dorința de a tinde spre desăvârșire, spre sfințenie, trăind după învățătura evangheliei. S-au conturat astfel nucleele a trei ordine:

Ordinul întâi - frați (călugării).

Ordinul doi - surori de clauzură (Clarisele)

Ordinul trei - pentru laici, care inițial s-a numit «**frați și surori ai penitenței**», fiind vorba de o epocă, în care mișcarea penitențială în Biserică a luat amploare.

Pe parcurs, Ordinul Trei s-a diversificat în cei care trăiesc în mănăstiri, formând **Ordinul Trei Regular (TOR)** de care aparțin Congregațiile feminine, și **Ordinul Secular (OFS)** pentru cei care trăiesc în lume, în mijlocul familiilor lor.

Aceste trei ordine alcătuiesc **Marea Familie Franciscană**. Intre ele există o colaborare strânsă, având aceeași carismă, cea a întemeietorului. Conlucrarea inter-franciscană are ca scop să garanteze fidelitatea față de carisma franciscană, comuniunea cu Biserica, unitatea Familiei.

Condițiile pe care trebuie să le îndeplinească cineva care dorește să intre în Ordinul Franciscan Secular sunt:

- să fie creștin catolic practicant
- indiferent de rit - și să aibă vârsta prevăzută în Constituția și Statutele Ordinului - 21 de ani pentru depunerea profesiei solemne.

- să aibă o ținută morală bună,
- să aibă chemare pentru această formă de viață, după cum prevede Regula.

Pentru a-și descoperi chemarea, candidatul trebuie să parcurgă un timp de formare, în care să-și dea seama, dacă este chemat, sau nu la această formă de viață prevăzută în Regulă și dacă dorește să devină membru al Ordinului Franciscan Secular.

Salutul franciscan este „**Pace și bine!**” (*Pax et bonum!*), iar semnul distinctiv al Ordinului Franciscan Secular (OFS) este litera grecească TAU (T).

Francisc s-a inspirat din Sfânta Scriptură când a făcut aceste două alegeri.

Carisma franciscană se distinge prin Sfânta Sărăcie, ridicată la rang de Doamnă. Domnița Sărăcie a fost mult iubită de Francisc.

Pentru Franciscanii Seculari este vorba de sărăcia evanghelică, adică sărăcia în spirit, dezlipirea de bunuri, iar virtutea de castitate, la seculari, se traduce prin fidelitate în căsnicie.

În prezent, OFS este răspândit în 69 de țări, de pe toate continentele și sunt în număr de peste 400 000 de franciscani seculari, conform datelor culese până în anul 2009.

PACE ȘI BINE!

Othilia GROZA